

тѣло безъ душа е обречено на неминуемо разлагане и унищожаване.

Царицата се ползува, въ своето семейство, не само съ уважение, но и съ голѣма любовъ отъ пчелитѣ. Когато тя се приближи до една група отъ своитѣ дъщери — пчели, тѣ я заобикалятъ и се чудатъ какъ да ѝ изкажатъ своето уважение и преданостъ. Едни я галятъ съ пипалцата си, други ѝ даватъ храна, всички ѝ правятъ пжтъ. Ако се отнеме царицата, или поради нѣкое нещастие загине, цѣлото пчелно семейство изпада въ ужасна тревога. Всички работи се прекратяватъ. Пчелитѣ бѣгатъ въ безпорядѣкъ по пититѣ, тичатъ вѣнъ отъ кошера и като луди търсятъ своята много-обична майка. Не я ли намѣратъ, тѣ се връщатъ въ кошера наскърбени и съ жаловитъ гласъ даватъ да се разбере за нещастieto, което ги е сполетѣло. Тѣ издаватъ звукъ, като истински плачъ, като плачъ изъ гърдитѣ на болно дете.“ Ето и другъ единъ разказъ на Ланкастротъ за единъ интересенъ опитъ: „Една сутринъ, единъ силенъ рой заедно съ кошера е билъ пренесенъ на ново мѣсто, а на неговото мѣсто е билъ поставенъ единъ празенъ кошерь. Хиляди пчели, които сж били на полето, вѣнъ отъ кошера, се възвърнали, както обикновено на старото си мѣсто.

Трогателно е било тѣхното огорчение. Тѣ постоянно заобикаляли около мѣстото дете по-напредъ се намирало жилището имъ, влизали въ празния кошерь и неспокойно пакъ излизали навѣнъ. Вечерьта, когато хвърчането се прекратило, безъ спиране ту влизали въ кошера, ту излизали изъ него на цѣли купчинки. Тогава имъ дали кжсче пита съ яйчица и червейчета (пилю). Първитѣ пчели, които се доближили до него издали особенъ звукъ. Веднага питата се покрила съ дебелъ пластъ пчели. Надеждата имъ се възвърнала. Изчезналъ страхътъ отъ изгубването на царицата. Новото пило (яйчицата и червейчетата) по възъчната пита ги успокоило, че може би, пакъ ще намѣратъ обичната си царица, или въ краенъ случай ще си изгледатъ друга нова — царица“.